

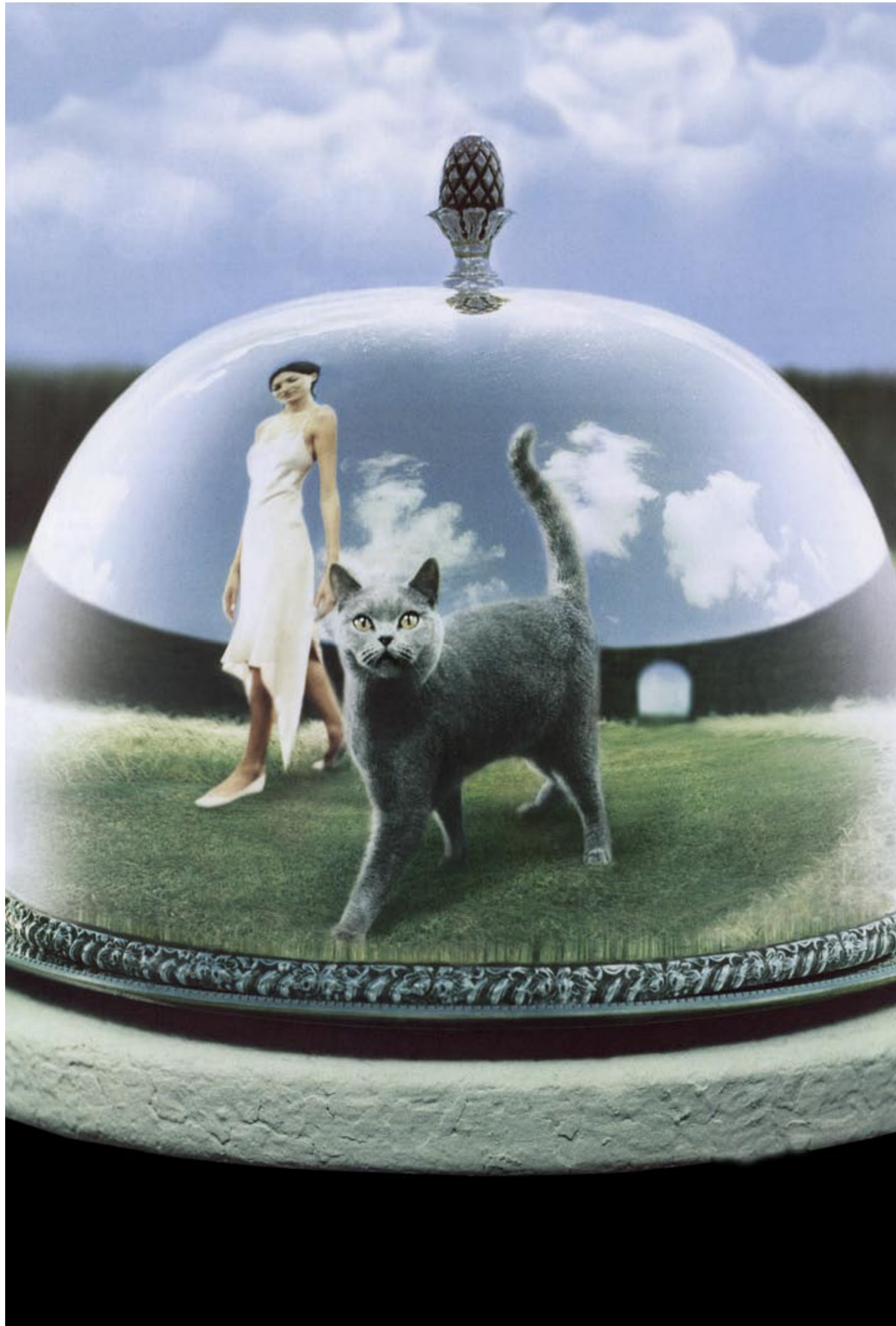

Op een dag, dezelfde als alle andere dagen, keek het meisje weer verlangend omhoog naar de hemel. Plotseling zag ze een paard in het raampje naast de hare staan. Ze schrok niet, het leek wel of hij er altijd al had gestaan. Waarom kijk je naar de hemel? vroeg hij. Het meisje antwoordde, 'In de hemel is alles zo mooi, de zon, de wolken, de sterren en de maan. Alleen daar kan ik

bij dromen. Mijn stiefmoeder zegt: 'de wereld beneden is verderfelijk.' Het paard was een tijdje stil. En toen zei hij: 'Als je goed kijkt, is beneden ook een hemel. Klim maar op mijn rug, dan laat ik je zien. Maar let wel op, we hebben niet veel tijd.'

En daar, nog dieper in het bos, waar het nog donkerder was, zag ze een grote groep mensen, ze dansten, zweefden, ze hielden elkaar vast. Sommige waren nog wat verbaast, andere hadden al heel erg veel plezier. Konijntjes aan lintjes, bloemen, kandelaars, iedereen en alles danste mee. Er waren vrouwen met bloemen op hun hoofd en iedereen had zulke mooie kleding aan. Het meisje bleef maar kijken!

Maar plotseling voelde ze zich vreemd, ze was warm en koud, blij en angstig, alles tegelijkertijd. Ze wist niet goed wat ze ermee moest, ze leek opgesloten in een glazen stolp, het benauwde haar, ze wist niet waar ze heen moest met zichzelf. Toen verscheen er een mooie grijze kat. 'Meisje, volg je hart, luister naar jezelf, dan vind je altijd de weg.', zij hij. En toen zag ze achter zich, de poort, alsof hij er altijd al geweest was.